

Przedpłata

na „Głos Narodu“ wynosi w Krakowie: miesięcznie kor. 2—. Za odosłanie do mieszkania dopłacon się 40 hal. miesięcznie.

Adres Redakcji i Administracji: róg ul. św. Krzyża i Mikołajskiej l. 7. Rękopisy Redakcji nie zwraca. Telefon Nr 190.

GŁOS NARODU

Dziennik polityczny, założony w r. 1893 przez Józefa Rogosza

REDAKTOR NACZELNY: Dr. ANTONI BEAUPRÉ.

Przedpłata

na „Głos Narodu“ wynosi na prowincji: miesięcznie kor. 270. W państwie niemieckiem kwartalnie: 10 koron. W innych państwach kwartalnie koron 12—.

Numer pojedynczy w miejscu 10h., na prowincji 12h. Każda zmiana adresu 40 h. Numer niedzielny ilustrowany 14 hal.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje upoważniony przedsiębiorca tego działu p. Włodzimierz Strycharski w biurze inzeratowem „Głosu Narodu“, róg św. Krzyża i Mikołajskiej l. 7. Od miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 16 halerzy za każdy następny raz 12 hal. — Nadesłane po 60 halerzy od wiersza za każdy raz. — Śluby askrologi itd. 80 hal. Zamiejscowe ogłoszenia przyjmuje: we Lwowie S. Sokołowski, pasaż Hausmanna, w Wiedniu Haasenstein & Vogler, (także w Hamburgu, Frankfurt nad Menem, Berlinie, Lipsku, Wrocławiu) M. Opelik, R. Mosse, N. Dukes, H. Schalek, w Paryżu C. Adam, rue de Varenne 38.

Nr. 260

Kraków, Czwartek dnia 21 Września 1905 r.

Rok XIII.

Od Wydawnictwa.

„GŁOS NARODU“

wyjdzie będzie od 1 października b. r.

... dwa razy dziennie ...

BEZ PODWYŻSZENIA PRENUMERACY.

BLIŻSZE SZCZEGÓŁY PODAMY
W NAJBLIŻSZYM CZASIE.

Żydowska dwulicowość.

Czytelnicy nasi przypomną sobie zapewne, jak różne Goldy i inni żydowscy agitatorzy obojętnej płci, groźnie występowali w Galicji w sprawie strejku szkolnego, który ogarnął Królestwo Polskie. Wszyscy ci starozakonni prorocy, odkryli nagle w sobie ogromnie polskie serce, i piorunowali przeciwko każdej myśli zaniechania strejku.

„Towarzyszka“ Golde przekleła na wiecu zakopiańskim przeciwników strejku, a w różnych żydowskich i półżydowskich pismach, pojawiły się gwałtowne artykuły, w których młodzież, chcąc uczęszczać do szkół, napiętnowano mianem renegatów...

Cały ten żydowski hałas był podejrzanym bo żydzi nigdy nie robią nic bezinteresownie i w każdej ich robocie leży na dnie wyłączny żydowski interes. Byliśmy zawsze zwolennikami ruchu strejkowego i teraz jeszcze uważamy strejk za broń skuteczną przeciwko szkole rosyjskiej. Niestety żydzi skorzystali i z tego narodowego nieszczęścia, i upiekli przy tej sposobności swoją własną pieczeń...

Bo oto dowiadujemy się teraz, że wprawdzie dzieci polskie nie uczęszczą prawie zupełnie do szkół rosyjskich, ale za to żydzi tłumnie zapisują się nietylko do gimnazjów, ale także do warszawskiego uniwersytetu i warszawskiej politechniki...

I odnoszą stąd podwójną korzyść. Bo najpierw przedstawiają się w obec rządu jako żywioł niezmiernie lojalny, na który biurokracja moskiewska zawsze liczyć może, a powtórę zyskują podwyższenie normy procentowej obowiązującej w szkołach pod zaborem rosyjskim. Według przepisów tamtejszych, tylko pewien procent żydów (5 do 10) w stosunku do ogólnej liczby uczniów może być przyjęty do szkół. Otóż obecnie, gdy młodzież polska po największej części do szkoły nie uczęszcza, a liczba Rosjan nie wystarcza do jakiegokolwiek funkcjonowania szkolnictwa, — szkolne władze warszawskie, bardzo chętnie przyjmowały żydowskich uczniów, znacznie ponad przepisana normę, gdyż

przypuszczały, że przy pomocy żydów strejk polski przelamają...

Rzeczywiście żydowscy i rosyjscy uczniowie mogą już usprawiedliwić otwarcie szkół, i co gorsza, usunąć potrzebę ich spolszczenia. Na żądanie bowiem polskiego wykładu, biurokracja odpowie teraz, że szkoła rosyjska ściąga i tak dostateczną liczbę uczniów...

Gorzej jeszcze będzie w zakładach wyższych, w których rząd nie porobił nawet tych ustępstw, co w szkołach średnich. Tam również wpisują się żydzi w znacznej liczbie i są przyjmowani po nad normę, byle tylko, jako tako wypełnić sale wykładowe. Ilość żydowskich słuchaczy *zdwoiła się* obecnie, i dzięki żydom walka polskiej młodzieży o wprowadzenie języka polskiego do Uniwersytetu i Politechniki, będzie bezskuteczną!

A jednocześnie żydzi propagują słowem i piśmem strejk szkolny i znajdują naturalnie pomoc i uznanie w rewolucyjnym obozie!

Taka to jest uczciwość i sumienność żydowska, taki ich jest polski patriotyzm.

Polacy w Dumie.

Jak doniósł już telegram we wczorajszym numerze, obradująca w Petersburgu specjalna komisja powzięła ostateczne uchwały w sprawie ordynacji wyborczej dla Królestwa Polskiego, które według wygotowanego projektu ma być reprezentowane w Dumie państwowej przez 36 posłów. Pogłoski więc, jakie w ostatnich czasach uporeczywie krążyły, że Królestwo ma wybierać tylko 27 posłów, okazały się nieuzasadnionymi. Tym razem biurokracja rosyjska nie posunęła się tak daleko w pokrzywdzeniu żywiołu polskiego, jak przewidywano. Niemniej jednak, wbrew zapewnieniom półurzędowej agencji petersburskiej, która ogłosiła uchwały komisji Solskiego, stosunek liczby posłów do ludności nie jest bynajmniej taki sam w Królestwie, jak w gubernjach rosyjskich.

W tych ostatnich za normę przyjęto 1 posła na 250,000 ludności. Gdyby więc taką samą normę zastosowano do Królestwa, liczącego około 10½ miliona ludności, powinno ono wybierać nie 37, lecz 42 posłów.

W ten sposób Królestwo będzie miało w przyszłej Dumie i tak o pięciu reprezentantów mniej, niżby należało według normy ogólnopństwowej. W każdym razie liczba 36 posłów, zamiast pierwotnie projektowanej 27, wzmacni bezwzględnie w przyszłej Dumie żywioł polski, który w połączeniu z Polakami z Litwy i Rusi, przy solidarności i energicznem kierownictwie może oddać wielkie usługi w walce narodu polskiego pod zaborem rosyjskim z uciskiem i gwałtami rządu.

Opracowanie ordynacji dla Królestwa rozwiewa również przewidywania, że Królestwo nie będzie uczestniczyć w pierwszej kadencji Dumy państwowej. Udział reprezentantów Królestwa i ich liczba są już zdecydowane — teraz chodzi tylko o rezultat wyborów, o najlepsze użytkowanie nowego prawa, jakie rząd rosyjski, pod naciskiem klęsk zewnętrznych i wewnętrznych musiał nadać narodowi rosyjskiemu, — jak i polskiemu.

Teraz Polacy pod zaborem rosyjskim powinni wyteżyć wszystkie swoje siły, aby to ustępstwo wyzyskać na swoją korzyść, aby przyszła Duma państwowa stała się dla nich nowym atutem w walce o prawa narodowe.

Ci, co stojąc na stanowisku nieprzejednanem, nawołują do abstynencji wyborczej i dobrowolnie zrzekają się prawa udziału w parlamencie, jakkolwiek on jest, dają tem dowód

krótkowidztwa i niedoświadczenia politycznego. Ten przyszły bowiem parlament rosyjski może być takim, jakim go zechcą i potrafią uczynić przyszli jego członkowie. Uczestniczenie w Dumie nie znaczy weale zaniechania walki z rządem despotycznym, jest tylko nowym jej etapem, który może mieć rozstrzygające znaczenie.

Gdyby w tym tak decydującym okresie walki miało zabraknąć Polaków w Dumie, byłoby to klęską dla narodu polskiego, byłoby to dobrowolnem zrezygnowaniem z korzyści, jakie przedstawia bezwzględnie ten początek parlamentaryzmu rosyjskiego w którym Polacy przez swą solidarność i siłę kulturalną mogą odegrać rolę dominującą.

A zresztą, czy podobna mowa o zupełnem wstrzymaniu się Polaków od wyborów? Jeśli żywiły uświadomione narodowo, poddając się pewnym prądom wyrzekną się udziału w Dumie, wejdą do niej żywiły inne, zupełnie nam obce, lub nawet wrogie. A wtedy naród polski będzie zmuszony walczyć nietylko z rządem rosyjskim, lecz i z swoimi pseudo-reprezentantami.

Więc nie o abstynencji powinni mówić ci, co pragną naprawę wolności dla narodu polskiego, lecz przeciwnie powinni dążyć z całą energią do tego, aby przeforsować swoich kandydatów, aby wybrać do Dumy ludzi najgodniejszych, którzy byliby prawdziwymi rzecznikami potrzeb i dążeń narodu.

Nie ulega wątpliwości, że ordynacja wyborcza krzywdzi całe warstwy narodu, że odsuwa od udziału w wyborach inteligencję miejską i warstwy pracujące, dając jedynie ludności wiejskiej i kapitalistom miejskim, prawo wyborcze. Niemniej jednak, i w tych ramach, jakie zakreszyła ordynacja wyborcza, przy dobrej woli i wyrzeczeniu się partyjnych ambicji i ambicijek, można będzie w Królestwie przeprowadzić wybór ludzi, którzy potrafią być obrońcami interesów i praw całego narodu polskiego.

Łatwy kawałek chleba.

„Kompas“. — Cel tego wydawnictwa. — Synekury w Austrii i na Węgrzech. — Najwięksi synekurzyści. — Ex-ministrowie. — Arystokracja. — Posłowie. — Rodziny synekurzystów.

Nasz korespondent wiedeński (Mm.) pisze:

Bardzo pouczającym i potrzebnym wydawnictwem jest „Kompas“. Wychodzi już 39 lat. Zawiera spis wszystkich przedsiębiorstw akcyjnych w Austro-Węgrzech, istniejących w danym roku, ich rodowód, rozwój, wysokość kapitału, skład osobisty zarządu.

Za dziennikiem *Zeit* powtarzam bardzo zajmujący wyciąg, tyczący składu osobistego zarządów w rozmaitych przedsiębiorstwach.

Najwięcej synekur — gdyż w tym wypadku piastowanie godności członka zarządu musi być synekurą — w całej monarchii Austro-Węgierskiej posiada adwokat budapeszteński, dr Maurycy Mezei. Jest członkiem rad zarządzających w 38 przedsiębiorstwach. Dalej — znowu w Budapeszcie — Franciszek Vas ma 31 synekur. Gustaw Gerhart ma 29, dr Okoliczanyi — także obydwa w Budapeszcie — 28 synekur.

Wogóle Węgrzy przodują w dziedzinie łowienia synekur.

Jest trzech obywateli węgierskich, którzy zasiadają — każdy z osobna — w 27 radach zarządzających, dwóch zasiada w 21 radach, jeden w 20, jeden w 19, jeden w 18 radach, trzech w 17 radach, dwóch w 16 radach, dwóch w 15 radach, dwóch w 14, dwóch w 12 i dwóch w 11 radach.

W Austrii takich synekurzystów jest mniej.

Dr Zygfryd Werner zasiada w 25 radach zarządzających. Pan Kink, prezes Izby handlowej wiedeńskiej, baron Bourgoing, Hugo von Noot i baron Pirquet, każdy z nich należy do

Pożar kopalni naftowych w Balachanach, pod Baku.

Berisch, Pinkus, Efroim, Chaskel, Rudla vel Rozalia, małol. Elias i Pessa Eisenthalowie i Tinkla z Eisenthalów Leserowa po jednej dziewiętej części po Niche z Eisenthalów Jakoberowej.

NEKROLOGJA.

Aniela z Puternickich Poznańska, wdowa po uczestniku powstania z 1863 r., zmarła w Krakowie dnia 19 bm. w wieku lat 71. — Pogrzb odbędzie się we czwartek dnia 21 o godzinie 4. Zmarła była matką dra Zofji Daszyńskiej-Golińskiej.

Głosy publiczności. We wtorek pod wieczór między godz. 7 a 8 w handlu masarskim p. Sataleckiego przy ul. Floryjańskiej, skradzioną została portmonetka irchowa (o czterech przedziałach) z pewną kwotą monet, do 10 kor., oraz chusteczka biała batystowa z mereszka, opatrzona mnogramem A. M. i mitrą książką. Ponieważ uzasadnione podejrzenie pada na jedną ze służących, która w tym czasie kupowała tam kiebasę, uszkodzona prosi te panie, które w owej porze posyłały po sprawunki do handlu p. Sataleckiego, aby zechciały wybać swe służące i w razie odnalezienia zguby raczyły ją odstąpić do pomienionego handlu. A.

B. Gabryelska kupuje, sprzedaje i najmuje fortepiany, pianina, harmonje i pianole — krajowe i zagraniczne — nowe i przegrane — za gotówkę i na spłaty — bez zaliczki.

Repertuar teatru miejskiego.

We czwartek: «Skarb».
W piątek teatr zamknięty.
W sobotę: «Birbant», trywjalna komedia w 4 aktach Oskara Wilda. Nowość.
W niedzielę: «Eros i Psyche».
Początek o godzinie 7 wieczorem.

Z sali sądowej.

Złodziej klasztorny.

Józef Kowalcze, 23 letni sprawca znanej kradzieży u OO. Zmartwychwstańców, stawał

we środę przed trybunałem przysięgłych pod przewodnictwem radcy Traunfellnera, oskarżony o zbrodnie kradzieży.

Kowalcze zakradł się dnia 20 czerwca do pokoju ks. Wincentego Moszyńskiego, gdzie podważył szufladę biurka i skradł dwa pugilaresy z gotówką 1490 koron i 200 rubli. Skradzione pieniądze zakopał w polu, przetrwonivszy tylko nieznaczną część, gdyż w krótkim czasie po dokonany czynie dostał się do aresztu. Pieniądze z małą tylko stratą zwrócono poszkodowanemu. Prócz tego Kowalcze przyznał się, że w dniu 30 stycznia b. r. w klasztorze OO. Franciszkanów z zamkniętego biurka księdza Augustyna Schmida skradł gotówkę 300 marek i 90 koron, za którą to ostatnią kradzież posadzony był służący klasztorny Jan Młynarski, który też za to zasądzony został na 3 miesiące ciężkiego więzienia i karę tę odbył.

Przed trybunałem Kowalcze przyznaje się do kradzieży u ks. Moszyńskiego, natomiast do winy okradzenia ks. Schmida się nie poczuwa. Tłómaczy się, że dokonawszy kradzieży, miał zamiar zwrócić pugilaresy ks. Moszyńskiemu, do którego przyszedł prosić o drobną zapomogę. Chciał nawet oddać pugilaresy służącemu klasztornemu, ale się bał, że będzie aresztowanym, poszedł więc za rogatkę za ulicą Długą i pieniądze ukrył w polu, wyjąwszy z nich banknot 10 koron. Za to pojechał do ojca do Łętowni, a zaraz zaś po powrocie został aresztowany w swoim mieszkaniu. Do kradzieży w klasztorze OO. Franciszkanów przyznał się wprawdzie przed radcą Swolkienem i komisarzem Krupieńskim, jednakże przed trybunałem stanowczo się tego czynu wypiera.

Po skończonej rozprawie sędziowie przysięgli wszystkimi głosami zatwierdzili pytanie co do kradzieży popełnionej na szkodę O. Moszyńskiego, zaś na pytanie co do kradzieży na szkodę O. Schmida odpowiedziała ława 7 głosami tak, 5 nie.

Trybunał wymierzył Kowalczemu 2 lata ciężkiego więzienia obostrzonego postem co miesiąc.

Z Królestwa i Rosji.

Rozruchy na Kaukazie.

Baku 20 września. Mordy trwają dalej. W prowincji elisavetpolskiej rabunki wszędzie się powtarzają, szczególnie na drodze do Agdama. Na drogę tę przybył generał Takajszwili z wojskiem. Kozacy ścigali bandę Tatarów aż do ormjańskiego klasztoru w prowincji erywańskiej, w którym bandę otoczyli. Mahometanie, którzy przybyli Tatarom z pomocą, uwolnili (!) Tatarów z oblężenia. (To znaczy, że pobili Kozaków).

Tyflis 20 września. (W. A. T. K.). Na stacji Abassa banda tatarska dokonała napadu na pociąg. Służba pociągowa odparła strzałami napad, raniąc i zabijając wielu w tłumie.

Na 52 wiorście od Abassy bandy uzbrojone zniszczyły tor kolejowy, a na 62 wiorście utworzono barykadę z kamieni, na którą wpadł pociąg, przyczem parowóz i kilka wagonów odniosło lekkie uszkodzenia. Dla ochrony linii wysłano oddziały wojska.

Londyn 21 września. (Tel. wł.) Daily Mail podaje z Odessy, że dnia 5 bm. tj. w trzy dni po pierwszych zajściach w Baku, niedaleko Batum koło miasteczka Anaka, pojawił się mały statek żaglowy, który, jak stwierdziły władze rosyjskie, naładowany był amunicją przeznaczoną dla jednej ze stron wojujących na Kaukazie. Prawdopodobnie amunicja ta przeznaczona była dla Tatarów, gdyż cała załoga statku była złożona z Tatarów.

Odbicie więźniów.

Ryga 21 września. Ubiegłej nocy dwaj polityczni przestępcy, którzy odegrali rolę przywódców podczas rozruchów, zostali z więzienia centralnego przemocą uwolnieni. Dwaj dozorczy i jeden żołnierz zostali przytem zabici, a kilku urzędników policyjnych odniosło rany. Dwie osoby aresztowano.

Ze szkół rosyjskich.

Tomsk 21 września. (P. a. t.) Zgromadzenie uniwersytetu i instytutu technicznego uchwaliło przed 28 stycznia 1906 nie rozpoczynać studjów.

Polskie napisy.

Warszawa 20 września. (W. A. T. K.) Z polecenia kancelarii generał-gubernatora żandarmerja zdjęła polskie napisy, umieszczone na gmachu dworca kolei wiedeńsko-warszawskiej nad oddziałem pocztowym.

Walka o polską szkołę.

Łódź 20 września. (W. A. T. K.) Robotnicy tutejszych fabryk zażądali od fabrykantów, aby ci wdrożyli akcję i wyjednali unarodowienie szkół fabrycznych.

Zawieszenie broni na morzu.

Petersburg 21 września. (Tel. wł.) Z Władcywostoku donoszą, że admirał Jessen wypłynął z portu na okręcie „Rosja“ dla spotkania się z admirałem Kamimurą, w celu omówienia warunków zawieszenia broni na morzu. Poprzednio zawarte zawieszenie broni dotyczyło tylko Mandzurji.

Witte w Paryżu.

Paryż 21 września. Witte był wczoraj po południu przyjęty przez prezydenta gab. Rouviera.

Paryż 21 września. Witte oświadczył w rozmowie z współpracownikiem Tempsa co następuje: Sądę, że przez zawarcie pokoju w Portsmouth, ogólna sytuacja polityczna Rosji się nie zmieniła. Co się tyczy wrażenia panującego we Francji, że pomiędzy Niemcami a Rosją nastąpiło zbliżenie, to jest tylko rzeczą naturalną, że takie zbliżenie istnieje. Cesarz Wilhelm zachował się wobec Rosji, podczas całej wojny, więcej niż poprawnie. Przy każdej sposobności starał się on oszczędzić nam kłopotu i o ile to tylko leżało w jego mocy, odwracał od nas wszelkie zawikłania. Jeżeli ktoś jest w trudnem położeniu, to za takie przysługi musi być wdzięcznym. Tak też jest w tym wypadku.

Natomiast zachowanie się części prasy francuskiej od 18 miesięcy dotknęło nas nieprzyjemnie, szczególnie po rosyjsko-francuskich manifestacjach, które urządzało poprzednich lat przy każdej możliwej i niemożliwej sposobności. Mimo to w stanie francusko-rosyjskiego stosunku nie nastąpiła zmiana. Nawet sympatje się nie zmniejszyły, wzrosły tylko sympatje rosyj-

NOWENNA do Najświętszej Panny Różańcowej **NOWENNA**
oraz sposób odmawiania Różańca św. (z obrazkiem). Cena 24 h.
Lampiony z batystu (niezapalne!) na świece w kształcie kwiatu w różnych kolorach, nadzwyczajny efekt podczas procesji NP. Różańcowej.
Humnacyj i t. p. do nabycia w handlu KAZIMIERZA ZAJĄCZKOWSKIEGO — KRAKÓW, PLAC MARYACKI L. 8.

